

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ.

Цијена:

За ЦРНУ ГОРУ на годину 4
фор., на по године 2 фор.За АУСТРО-УГАРСКУ БОС-
НУ и ХЕРЦЕГОВИНУ на год.
6 фор., на по год. 3 фор.За све остале земље годишње
20 еран. у злату, на по године
10 еран. у злату.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

Црпглата плаћа се поштанском
упутницом непосредно админи-
страцији „Гласа Црногорца“ на
Цетиње, а коме је наручнице, г.
Петру Рамадановићу, к. д. аген-
ту у Котор. Допис се шаљу
уредништву. Рукописи се не вра-
ћају.За огласе плаћа се: за сваку
ријеч или за број од пет рифа
ра по 2 новчића за први пут, а
за сваки даљи пут по 1 новчић.

ДВОРСКЕ И ДИПЛОМАТСКЕ ВЈЕСТИ.

— На Петровдан, као имендан Њ. Величанства Краља Србије Петра I, када се по цијелој краљевини Србији проносе топле молитве пред Пријесто Свевишњег за Његово здравље, срећу и дуг живот, придружене су к њима и искрене молитве, привесене тијем поводом у овдашњој манастирској цркви, а уз то су измијењена и срдачна братска честитања и повдрави између Њ. Кр. Височанства Господара и Њ. Величанства Краља Петра.

— Његово Височанство Књаз Петар одликован је на Петровдан, као на свој имендан, другим степеном Давилова ордена.

— У четвртак 1/14 јула на дан свечаности Француске Републике, г. Фернанд Сухар, овдашњи француски министар, примао је честитања. Од стране Двора честитао је г. Андрија Радовић, маршал Двора, а од стране Књаж владе наш министар Иностранних Дјела, г. војвода Гавро Вуковић. На честитање ишли су још наши министри, дипломатски кор, варошко представништво и поједини грађани. Пред посланством је за вријеме честитања свирала војна музика. Поводом ове свечаности измијењени су између Њ. Кр. В. Господара и Њег. Преузвишености г. Лубе, Предсједника Француске Републике, врло симпатични телеграми.

— Њег. Преузвишеност Хајдар-папа, валија скадарског вилајета, долази данас на Цетиње да, као нарочита изасланик Његовог Величанства Султана, повдрави Њ. Краљ. Височанство Господара. У пратњи Његове Преузвишености налази се Бесим беј, шеф генералног штаба, ађутант Риза-беј, секретар Халил-беј и г. Слав Рамадановић, Књ. консул у Скадру. Његовој Пр. Хајдар-паши аташирани су за вријеме боравка на Цетињу: г. г. Мило Церовић, ађутант Њ. Кр. В. Господара и Душан Греговић, секретар Министарства Иностранних Дјела.

— Њ. Пр. г. А. Шчеглов, Царско-Руски министар на нашем Двору, отпутовао је на допуст. За вријеме његова одсуства отправљаће послове легације г. М. де Мек, секретар посланства.

ЦЕТИЊЕ, 2 јула.

Какав је данас међународни положај Кореје.

На питање које је у парламенту недавно упућено било помоћнику државног секретара, лорду Перси-у, о томе, како се данас има сматрати међународни положај Кореје, он је одговорио, да Велика Британија признаје корејског цара као независног владарца.

Ова изјава врло је важна, јер се њом, и ако не директно, званично

пориче од стране јевропског јавног мњења све, што су Јапанци у Кореји урадили. Важно је и то, што је то порицање проистекло баш с оног мјеста, одакле Јапану највише симпативирају, т. ј. из енглеског парламента.

Да би пак могли одијенити сву важност поменуте изјаве, треба да имамо у виду ове факте. Пошто су Јапанци нарушили корејску неутралност, почели су се понашати у тој земљи као код своје куће. У томе погледу они су потпуно поступили као 1894. г., с том само разликом, што су тада поступали савјесније и обавривније, него данас: тада су они били закључили неки бајага „савез“ с Корејом прије него су нарушили њену неутралност. У данашњем пак рату нијесу наплива потребито да сачувају најелементарнија правила међународне учтивости. Они су најприје нарушили неутралност Кореје, па су тек двије недјеље иза тога принудили корејског цара, да потпише с њима уговор. Садржај тога уговора и до данас је непознат у појединостима, али по оном, што је до данас могла дознати јевропска штампа, Јапан је себи присвојио протекторат над Корејом и јапански дипломати савијвају положај Кореје с положајем Мисира.

Но у пракци гавдовање Јапанаца у Кореји прелази и те границе, које се по међународном закону као протекторат сматрати могу. Тако на пр., Јапанци су почели настојати, да корејски посланик остане Петроград, приморали су Корејце да встале војску противу Русије, па шта више објавили су, да су пониктене концесије, које руски поданици у сјеверној Кореји уживају.

Руска влада најавила је одмах иза објаве рата, да неће да зна ни за какве наредбе корејске владе све докле, док се у Кореји поврати нормално стање ствари. У томе погледу руска влада строго је слиједила оним принципима, који се признају по међународним законима за вријеме војничке окупације неке земље. У 43 ем члану Хашке конвенције од 1899, коју је и Јапан потписао, речено је, да онај који заузима туђе земљиште мора „осигурати јавни поредак и друштвени живот у заузетој земљи, уважавати њено постојење и свој земљи закон, ако се не покаже каквијех особитијех препрека за то. Према томе јасно је, да сви јапански поступци у Кореји, којима они хоће да измијене њен међународни положај, јесу јавно и вапијуће нарушавање горе поменутог члана Хашке конвенције.

Према томе изјава лорда Перси-а јасно показује, да у томе питању и Велика Британија дијели руско гледиште и отворено пориче јапанске поступке у овој земљи, чија ће судбина бити ријешена тек при закључку мира.

ИНГЛЕСКА, ФРАНЦУСКА И МАРОКО.

Као један од плодова онога споразума, које је постигнуто између Француске и Инглеске јавља се стање, у коме је данас Француска постављена према Мароканској држави

у Африци. Инглеска је оставила Француској слободу рада у тој држави, која се из дана у дан све више клони распаду, а Француска је тај поклон са захвалношћу примила. Немачка и Шпанија нијесу биле веома задовољне таквијем окрето ствари, јер и њих мање или више интересира судбина Мароканске државе, те држе, да и њихов глас вриједи што год у томе питању. Но брво се умирала и Немачка и Шпанија, јер су појмиле, да је пријатније имати посла с јакијем и одговорнијем старатељем, него са слабијем и распуштенијем власником једне земље, којему власт свакијем часом из руке умиче. У самој Француској истицао се је и по који глас, који није баш био задовољан тијем новијем односима према Мароку и том енглеском љубавношћу, те је понављана она класична изрека: „Timeo Danaos“... Међу тијем гласовима истицао се је глас Лероа — Болије, који је појмао енглеску игру и који говори, да још није позно одрећи се од британског дара.

Да Лероа Болије има право и да су његови погледи на Мароканску ствар правилни, накоро је очигледно доказано. Случај, што је марокански разбојник, Ејрасули, ухватио два американска поданика, Пердигариса и Варлеја, отворио је, како пише „Новоје Време“, Французима очи, јер се показало да француска слобода рада у Мароку није ништа друго, до обавезно утицање Француске на тога разбојника. Да би Француска сачувала положај татора над Мароком, што јој га је Инглеска уступила, да не би Сједињене Државе увеле на себе ту улогу и да би Француска од те државе заслужила благодарност за ослобођење два њена поданика, она је морала стати у доста унивителан положај пред дрскијем разбојником, Ејрасулом: требало је задовољити сва његова потраживања, платити откуп, учинити му почаст, што их је потраживао и готово примити га у француску народну војску. Таква победа од стране овога разбојника дала је повода и за нова робљења, те се већ данас говори, да ће неки нови Ејрасули почети хватати Јевропљане, и то не просте смртне, него траже кога год поважнијега, као напр. каквога год дипломата или представника које год заинтересоване државе. Пипа се земљиште и спрема се борба у томе правцу, а Француској остаје, да се постара, да скупи новце, и да плаћа откуп за будуће заробљенике... У енглеској штампи подигнуто је питање о томе, колико је Француска кадра, да осигура Јевропљане у Мароку и наговјештава се, да она мора одмах предузети мјере за то, да се њена воља мора поштовати и испуњавати. Другим ријечима, Француска се мора одрећи и од помисли, да може утицати на мароканског султана путем добријех административнијех, финансијскијех и војничкијех савјета с тропком од једнога или два-три милиона франака годишње. За њу настаје перспектива великијех финансијскијех потрошака и зајмова мароканској султанској каси, скупог протектората и још скупе војничке окупације, а на то су је баш и упозоривали далековиднији државници, који су погађали британске намјере.

Ту не може бити колебања: Француска мора да се унапријед помири са свијема пошљедицама ове политичке авантуре, ако жели, да сачува себи првијенство у Мароку, које јој је Инглеска подарила, или, пак, мора оставити свакој заинтересованој држави, да се сама с Мароком рачуна како зна, и у том случају мора се одрећи од своје политичке превласти у Мароку. Но, што ће тада остати од британскијех дарова, за које је Француска платила Инглеској авравијем новцем стварнијех уступака у Мисиру?

Такви су први плодови енглеско-француског споразума, те се и нехотично мора човек сложити с онијема, који су поводом те fine дипломатске игре напомињали оно класично: „Timeo Danaos“...

РУСИЈА И ЈАПАН.

(Писмо једнога Инглеца).

Недавно један од виђенијех лондонских адвоката упутио је „Н Времени“ у Петрограду ово врло занимљиво писмо:

„Овијех дана један од угледнијех, али дрскијех и беспринципијалнијех лондонскијех листова донио је овај цитат из „Н Времена“: „Рат је парница, у којој увијек добива јача. То треба увијек памтити, да не би“ клонули под утицајем недавних догађаја, који нијесу ништа друго до привремени усјећ слабије стране, која је умјела да концентрише своју снагу.“

„Изнад тога цитата налази се пронички наслов: „Руска логика“. Поред свега тога, то је исто таква логика, каквом су нашој публици пунили уши у вријеме бурскога рата сви овдашњи листови, почевши од малог „Daily Mail“ и савијављући његовијем огромнијем протектором — „Times“-ом. (Примјетићу овдје уагредно, да први од тих листова ласка себи, да он у потпуности вријеме управља унутрашњом, колонијалном и иностраном политиком Инглеске. Бадициш тако на себи бреме управе цијелим свијетом, овај лист узео је себи за млађега друга „Times“, но опет удрицајући на себе главно руководство.) Према томе, оно што се на бреговима Темзе признаје за потпуно логично, не може се признати као такво на бреговима Неве.“

„Нама су говорили, да су се Бури, кад су нам наносили испрекојиве ударце, користили вашом неспремношћу за рат, да су хитали да нас равију прије него стигну наша појачања, која ће их савршено уништити.“

„Ми се сјећамо добро свега онога, што се је тада говорило. Говорило се је, да смо ми готови потропити и потоћи доллар, само да спршимо те јужно-афричке фармере и да одржимо нап углед; да спасемо Инглеску од понижења и да не дође у други или трећи ред великијех држава. Зашто, дакле, ми не допустимо данас, да ви, Руси, будете одушевљени таквијем исто патриотскијем осјећањем?“

„И у једном и у другом случају ова је ствар у угледу. И за Британију и за Русију пораз би у даним случајенима био раван потпуном губитку угледа и политичкој смрти. Што се пак тиче Бура и Јапанаца, — питање о угледу код њих не може доћи на дневни ред. За Буру пораз значи само губитак независности, а за Јапанце ни тога питања не постоји. У Инглеској је распротрањено бесмислено мишљење, као да се Јапанци боре за своју независност. Ту је мисао изишо лист „Daily Mail“, а шири се ниским памфлетом, што га тај исти лист подржава до истеричности. Тај се памфлет зове: „Борба Јапана за слободу“. Лаж његова огледа се у самом наслову: издавач тога памфлета одлично зна, да је Јапан прије рата био тако исто независан као год Инглеска. Према томе, и за Инглеску могло би се с истијем разлогом рећи, да се бори за слободу, кад би и пр ратовала с Француском због Бедрије. Русија и Јапан старају се, да спрече једна другој, да заузму Кореју; али тврди, да је то од

ПЕТРОГРАД, 27 јуна. — Генерал Сахаров јавља главном штабу од 25 јуна: за вријеме јапанског кретања напријед према Кајчу били су многи сукоби и константирао је да је сила јапанска на јужној страни долине Кантаку у правцу Вандаџајунца и у кланцу Далина врло знатна. Генерал Жилински јавља војеном министру од 24 јуна: по вијестима из Портартура од 20 јуна 4 јапанске торпедњаче покушале су у 9 сати у вече да продру у пристан; двије су од њих потопљене, једна је још на путу уништена, а четврта се је здрава повратила матраг. Дух гарнизона је изврстан и сукоба бива сваки дан. Руси су заробили 18 јуна 50 Јапанаца, који су ишли у извиђачицу; наше батерије са тврђава вијесу опалиле још ни једнога метка; муниције има се изобила. Торпедњача „Поручик Бураков“ вртјела се у Портартур и сначено је била поврњављена. По вијестима с границе 21 јуна у вече напали су Хунхуви руске страже код станице Сипивхаја и пуцали су на војнички влак; напад је одбијен без руских губитака.

ПЕТРОГРАД, 28 јуна. — Генерал Сахаров јавља главном штабу од 26 јуна: наше одјелење стојало је 25 јуна на станици Кајчу, а предстраже су му биле на десној обали ријеке Кајчу; непријатељ је заузимао висове изнад ријеке, утврђујући се на њима; наша батерија са жељезничког моста отворио оган; против јапанске предстраже и провађе сукоб, у коме изгубисмо 6 војника убијених и 9 рањених; непријатељ понови напад против нашег одјелења које се повуче од Кајчу 4 км. на север; на позицији Маковтица тријала је жестока топовска ватра 2 сата. Наша батерија понукла се је према нашем десном крилу готово без икаквих губитака; непријатељска коњача напредује према Њучвангу; губитци вијесу још повнати, али према преко 150 мртвих и рањених; генералштабни капетан гроф Народ као је 24 јуна у засједу једнога поласкадрона непријатеља; Јапаници су изгубили једног официра и 11 убијених и рањених драгома.

ЧИФУ, 28 јуна. — „Рајтер“ јавља да Китајци који су дошли из Портартура приповиједају да су читаве недјеље били тамо жестоки бојеви.

ТОКИЈО, 28 јуна. — Адмирал Того примачао се ноћу Портартуру и једна јапанска торпедњача напала је крстарницу „Асколд“, резултати се не знају; Јапаници су изгубили 2 подофицира погинула и мноштво официра тешко рањених.

ПЕТРОГРАД, 28 јуна. — „Руска телеграфска агенција“ јавља из Љаојања: услед кише Љаојањ је поплаћен, улице и пјаче претворене су у језера; макар да је непријатељ близу, становништво кјатјско мирно је.

ЧИФУ, 28 јуна. — „Рајтер“ јавља: Руси који су дошли из Портартура приповиједају да су Јапаници заузели висове брда Такушана и намјестили на њима батерије; Руси их бомбардоваше, а пјешадија руска опколи их и зауве.

ПЕТРОГРАД, 29 јуна. — „Виржевија Вједомости“ јављају из Дашичао: Јапаници се у великом броју примачоше 25 јуна к Ханджао; упорна ватра наше батерије принуди их да се повуку; пред вече генерал Самсонов зауве Ханджао и одби непријатеља задњим му велике губитке; 26 јуна, на помоћни напад непријатеља, Самсонов, наносећи не пријатељу знатне губитке, остави повладију и удаљи се без икаквих својих губитака.

СВУД, 29 јуна. — „Рајтер“ јавља: ратни дописници и војнички страни аташеи, који су до сад при-

нуђени били да стоје у главном штабу Курокијевом, добили су доволу, да могу ићи с јапанском војском.

ПЕТРОГРАД, 29 јуна. — Генерал Сахаров јавља од 26 јуна: наши губитци од 25 јуна вијесу још повнати, али не превишавају 200 убијених и рањених; између осталих убијен је један официр, а чет их је рањено. У вече 26 јуна непријатељ је остао на висовима сјеверно од Канчу без да је силзано у долину; 27 јуна у јутро знатна непријатељска сила окупила се је на сјеверноистоку од Канчу; јапанска предстража упутила се је према Дашичао. До подне тога дана непријатељ није предузвимао напада.

ТОКИЈО, 29 јуна. — У суботу 4 руске крстарнице са много контра-торпедњача ишле су из Портартура и напале флотљу јапанских торпедњача, на су се повратиле у пристан; Того јавља, да јапанска флота није имала штете.

ПЕНЗА, 29 јуна. — Цар и Велики Књаз Насљедник стигли су и дочекали свечано. Цар обраћајући се маршалу и дворјанству рекао је, да је цијел његова доласка, да благослови војску, која полази на Далеки Исток, те да своје дјело сврши сретно и достојно Русије. Послије прегледа војске, Цар ју је благословио желећи јој, да се здраво и весело матраг поврати.

ТОКИЈО, 30 јуна. — Адмирал Того јавља, да су се у понедјељник о поноћи јапанске торпедњаче приближиле Портартуру и бацале торпедо против руске стражарне лађе, попут „Дијане“, — резултати непознати; торпедњаче јапанске вијесу општењеше.

ЊУЧВАНГ, 30 јуна. — „Рајтер“ јавља: Китајци који стигоше кажу, да Руси узмачу на свој линији пред Јапаницима и да се очекује долазак Јапанаца у Њучванг. Предувете су енергичне мјере за одбрану Дашичао. И ако је положј тешак, трговина иде живо; у пристану се налази много страних лађа.

ПЕТРОГРАД, 30 јуна. — По вијестима из јапанског извора. Јапаници су ноћу 28 јуна напали руске позиције код Портартура; Јапаници су одбијени с огромним губитцима.

ПЕТРОГРАД, 30 јуна. — По званичним вијестима, што их је главни штаб добио из јапанског извора Александер јавља, да су Јапаници ноћу 28 јуна напали из Портартур с копна и да су били одбијени с огромним губитцима, која достижу до 30.000 људи.

ТОКИЈО, 1 јула. — (Званично). Генерал Оку јавља; губитци јапански за вријеме заувења Канјинга од 22 до 24 јуна износе 24 човјека, а од 25 и 26 јуна износе 150 људи.

ПЕТРОГРАД, 1 јула. — Главни штаб потврђује вијест, да су Јапаници код Портартура изгубили 30.000 људи.

ТОКИЈО, 1 јула. — „Рајтер“ јавља, да се проноси глас, да су Јапаници заузели Инкоу без отпора.

ПЕТРОГРАД, 2 јула. — Цар је прегледао у Златоусту и Самари војску, која иде на бојиште и благословио је. Народ је чинио Цару одушевљење онације.

ПЕТРОГРАД, 2 јула. — (Званично). Сахаров јавља да су Јапаници предузели офанзиву и да је између обостраних предстража дошло до чаркања. Непријатељ се добро утврдио око Далинског кљанца, а испред кљанца опколила је једна јапанска чета једно руско одјелење стријелача, који су ипак сами пут пробили, изгубивши 1 убијеног и 3 рањена. Источно од Љаојања све је мирно.

„Рус“ јавља из Хајченга, да је генерал Мишченко завојено сјајну побједу код „Црне Горе“ Овдје влада несвесна врућина. Термометар показује 55° целзијевих.

ПЕТРОГРАД, 3 јула. — Нема

никаких даљих вијести о нападу на Портартур 27 и 28 јуна, само „Н. Вреја“ јавља, да је напад сјајно одбијен; генерал Фок голио је непријатеља до Нонаљана; губитци јапански огромни су, а Руси изгубише око 1000 људи.

ПЕТРОГРАД, 3 јула. — „Телбиро“ јавља из Мукдена од 1 јула: руска војска код Портартура пријепла је 20 и 21 јуна у напад на десном крилу одбранбене линије, потиште Јапаници и зауве источну страну долине Лувансантан, а 23 јуна зауве и висове, који доминирају кланцем Лувансантан; губитци руски знатни су, а Јапаници изгубише 2000 убијених и рањених. Од кад су се Јапаници на Кваитунгу извели, нијесу до данас постигли ни најмањег успјеха.

ПЕТРОГРАД, 3 јула. — Генерал Сахаров јавља од 2 јула: био је сукоб између руске и јапанске војске код Танџајунца, који је трајао три четврти сата; Јапаници су принуђени били да одступе; генерал Рененкампф рањен је у ногу врлом пушчаним, један официр убијен је, а више официра и 13 војника рањено је.

ТОКИЈО, 3 јуна. — Вијест о јапанским губитцима од 30.000 људи приликом војног напада на Портартур од 28 јуна, изјављује се одавно као неоснована и додје се, да те који уопште није било овбиљног напада на Портартур.

ПАЗИС, 29 јуна. — Из Солуна се јавља, да је жељезнички воз, који је јуче кренуо из Солуна за Дедеагач, код станице Бадома бливу Дедеагача искочио са шина, јер су бугарски устани на том мјесту подметнули динамит. Пут је општењен, а један путник је рањен.

СОФИЈА, 29 јуна. — Књаз Фердинанд отпутовао је у Маријенбад.

ЦАРИГРАД, 30 јуна. — У исто вријеме, кад се је јуче догодила експлозија под жељезничким новом код Бадома, појанио се био и сукоб код Амагона на жељезничкој линији Солуна—Скопље између жељезничких стражарни и комитадија, који су најпослије распушени. Један војник је тешко рањен, а један лако. Сјутрадан напало се на том мјесту испод жељезничких шина 10 кила динамита. Влада је предузела све потребне мјере сигурности.

ЦАРИГРАД, 1 јула. — На жалбе јерменског патријарха Грегоријана Порта је одговорила, да одбија сваку одговорност за немире који би се међу Јерменима народили. Порта оптужује Јермене, да су они кривни за сна недјеља, а понашање турских грађанских и војних власти да је потпуно коректно.

КЛАРЕН (Швајцарска), 1 јула. — Бивши предеједник Траванала, Кригер, умро је.

ЦАРИГРАД, 2 јула. — Штета, проузрокована од експлозије на жељезничкој линији близу Дедеагача, поправљена је и редовна возња опет је отпочета.

ПЕТРОГРАД, 3 јуна. — Зnamenити руски књижевник Антон Чехов умро је ноћас у Баденвајлеру, у Немачкој.

Позив на претплату.

Овим бројем нашег листа истиче претплата за прво пола текуће године. Умољавамо с тога поштоване претплатнике, који желе примати и даље „Глас Црногорца“, да претплату изволе обновити што прије, како не би било прекидања у одапиљању листа. Нови претплатници примачу се сваки дан.

Претплату на „Глас Црногорца“ прима за Црну Гору, Аустро-Угарску, Босну и Херцеговину и све стра-

не земље посредно и непосредно Администрација „Глас Црногорца“ на Цетиње (Cettigné—Monténégro), а може је наручити, може претплату салати г. Петру Рамид мачику, к. ц. агенту у Каттар (Cattaro—Dalmatien)

„Глас Црногорца“ неће се никоме слаати, ко се не јави претплатником

„Глас Црногорца“ стоји: За Црну Гору на годину 8 круна, на пола године 4 круне.

За Аустро-Угарску, Босну и Херцеговину на годину 12 кр., на пола године 6 круна.

За све остале земље на годину 20 франака у злату, на пола 10 франака у злату.

Претплата на „Глас Црногорца“ прима се само у годнишним и полугоднишним ризовима.

Овај број шаљемо свим нашим досадашњим претплатницима а у напријед нећемо лист никоме слаати, ко није своју претплату обновио.

Цетиње, 3 јула 1904 г.
Администрација
„ГЛАСА ЦРНОГОРЦА“

О Б Ј А В А.

Према ријешењу Књ. Министарства Правде, актом од 15. јуна 1904. год. број 2673, Управа централног Канцеларије Завода у Подгорици државне јавну лицитацију 22. јула тек. год. о вакупу осуђеничке хране за 1. годину — од 1. августа ове, до закључно 31. јула 1905. године, на основу чега се позивају сви они, који би вољни били лицитирати, да се тога дана пријаве тачно у 8 сати прије подна у управину канцеларију, гдје ће се и лицитација држати, а до тада сваког дана могу се добити у истој и ближа обавештења о условима обавезе и прописа хране.

Подузимац, коме се речена лицитација уступи, дужан је положити кауцију 100 наполеона у готовом новцу или сигурном јемству, или 150 наполеона у сигурној валуви.

Број 257. — Из канцеларије Управе централног Канцеларије Завода у Подгорици, 21. јуна 1904 год.

О Б Ј А В А.

Покварио се фењер пунте „Мендор“ у Валдиноче.

До поправке постављен је један прости црвени фењер.

У Б. 3111. Из канцеларије Књ. Министарства Унутрашњих Дјела, на Цетињу

Приватне објаве.

ПРИЛИКОМ СМРТИ МОГА НИКАД НЕПРЕЖАЉЕНОГ СУПРУГА

МИХАИЛА ПЕЂАРА,

који се 27. јуна пресели у вјечност у 63. години свога живота — особиту захвалност дугујем пречасном свештенству и г. г. учитељима, који милог покојника онако дивно опозаше и до вјечне куће допратише, мјесном љекару, грађанству вароши Рибнице објелега пола, које по своје пријемноме обичају покојника до последњег изисаја похађаше, у бодесте кријешаше, а на дан погребња својим мн. гобробним присуством спровод у вјечност.

Хвала пријатељима покојниковим са Цетиња, који онако синовски свога тетка знадоше ожалити, и мене у неколико тугу ублажиши.

Благодарим и браћу Љешанима, који на глас смрти у оноликом броју дођоше и покојника по народном обичају облакаше.

Хвала и свима онима, који телеграфски или писмено најавише своја саучешња.

Још једанпут свима и свакоме хвала.

Рибница, 28 јуна 1904.

Ожалостена супруга:
Госпава.

Р. 130 Бр. 66 1—1